

Feest met een donker randje

Paiste 2002. Wie kent de serie niet? De opvallend koperkleurige bekkens met hun karakteristieke uiterlijk en dito klank die nadrukkelijk hebben bijgedragen aan de drumbeleving van generaties pop- en rockdrummers. Dit jaar viert de beroemde serie van Paiste haar 45ste verjaardag. Reden voor feest, maar dan met een donker randje.

De 2002-serie van Paiste behoeft geen introductie. Bijna een halve eeuw is hij onafgebroken 'vaste waarde' geweest bij de bekkensmeden uit het Zwitsers stadje Nottwil. Van Stewart Copeland via Larry Mullen jr. tot hardrocktitanen als Alex van Halen en Tommy Aldridge – vele topdrummers bleven tijdens hun loopbaan trouw aan het heldere en directe geluid van de 2002's. Ze zijn gemaakt van B8-brons, een combinatie van 92 procent koper en 8 procent tin. De meeste bekkensmerken gebruiken deze samenstelling uitsluitend voor hun budgetseries, maar Paiste slaagt er al sinds de jaren zestig in om professionele bekkens uit deze legering te maken. In de huidige catalogus zijn dat bijvoorbeeld de Giant Beat-, Rude- en 2002-series, en nu dus de nieuwste aanvulling, de 2002 Black Big Beats.

Naamloos

Volgens Paiste komen de 2002 Black Big Beats duidelijk voort uit de 2002-familie. Ze staan voor een warmer en complexer geluid, dat tegelijkertijd terugrijpt naar de traditionele waarden van de originele serie. Met een op het moment florerende trend van seventies-ogende en dito klinkende bandjes, lijkt deze stap van Paiste niet meer dan logisch.

Een aantal dingen vallen bij de Big Beats meteen op. Ten eerste hun gewicht. De volledige testset kwam in één stevige kartonnen doos, die tegen de verwachting in niet loodzwaar

was. Opvallend voor een set met veel grote maten. Ook zien de Big Beats er duidelijk anders uit dan de gewone 2002's. Ze hebben een matte patina, die niet alleen zorgt voor een vintage look, maar ook invloed heeft op het geluid. Verder is de afwerking van elk bekkens helemaal zoals we het van Zwitsers gewend zijn: smetteloos en perfect in balans. Op alle bekkens prijkt een zwarte

versie van het welbekende 2002-logo met de zonnestralen.

De testset bestaat uit een 15" en een 16" hihat, en 18", 19", 20", 21", 22" en 24" bekkens.

'Bekken'? Ja, bekkens, want Paiste kiest ervoor om de bekkens geen typeaanduidingen mee te geven. Behalve de naam

Big Beat en de maat staat er, naast het zwarte 2002-logo, verder niets op: dus geen aanduiding als 'crash' of 'ride' of wat ook. Paiste wil hiermee de multifunctionaliteit van de bekkens benadrukken. De speler bepaalt zelf voor welk doel hij ze gaat gebruiken, op basis van

het geluid en niet op wat de op het bekkens geprinte benaming aangeeft.

Broeierig

De Big Beats zijn licht en relatief buigzaam. Zelfs de 24" zit qua gewicht onder de drie kilo. Dat is voor een bekkens van dergelijke afmetingen behoorlijk licht.

We beginnen bij 18", een behoorlijk agressieve en heldere crash met een relatief koel karakter. Hij doet zijn werk prima,

maar hij klinkt een beetje Spartaans en mist wat beloofde warmte. Het bekkens is redelijk hoog gepitcht, waardoor hij eerder als een 16" crash klinkt dan als een 18".

De 19" heeft hetzelfde karakter als de 18", maar dan met iets minder hoog in het spectrum. De klank is zoals je mag verwachten wat lager, maar toch mis je een beetje de breedte en het volume van een 19". Deze twee bekkens klinken in feite het meest als gewone 2002 crashes.

Van multifunctionaliteit is mijns inziens bij de 18" en 19" exemplaren geen sprake. Het zijn volbloed crashes.

Bij de 20" begint het wel te broeien. Op de rand bespeeld is de aanslag breed met een donkere onderlaag. Het bekkens is door zijn geringe gewicht lekker responsief en hij klinkt opvallend snel uit. Op het blad bespeeld komt het bekkens snel in beweging en de stokdefinitie gaat snel verloren in een donkere wash. De bel is daarentegen

redelijk helder en leent zich prima voor bijvoorbeeld een licht latinpatroon. Kortom, de 20" is een grote, beheersbare crash met een mooi donker waas en een duidelijk lagere toonhoogte dan de kleinere exemplaren.

De diepte in

Niet veel bekkens boven de twintig inch gaan echt snel open. Doen ze dat wel, dan zijn ze vaak flinterdun en missen ze de nodige body. Een zwaarder bekkens is vaak te gong-achtig of klinkt veel te lang door. Paiste slaagt er met de Big Beats in om in één klap bovengenoemde zorgpunten te elimineren.

Het 21" bekkens reageert verbluffend snel, geeft een prettige warme tshhh en dooft met onverwachte snelheid uit. Op het blad bespeeld heeft hij nog net niet genoeg gewicht om als ride door het leven te gaan, maar de cirkel is helemaal rond bij een muzikale bel met een prettig donker karakter. Een mooi bekkens dat de multifunctionaliteit van de Big Beat-serie waarmaakt. >>

DE FEITEN

- B8-bekkenbrons
- matte patina finish
- multifunctioneel (geen typeaanduiding)

maten en prijzen (ook van de testset)

- 15" hihat € 459,-
- 16" hihat € 509,-
- 18" bekkens € 310,-
- 19" bekkens € 330,-
- 20" bekkens € 359,-
- 21" bekkens € 389,-
- 22" bekkens € 425,-
- 24" bekkens € 495,-

>> De 22” gaat qua toonhoogte verder de diepte in. De bel klinkt duidelijk, en het bekken opent zeer snel. Een ridepatroon bouwt echter nog steeds snel op naar een crashgeluid, waardoor we nog net niet kunnen praten over een echt complete alleskunner.

Alles lijkt samen te komen bij de 24”. Deze lichte reus is een bekken om van te smullen. Ondanks zijn forse afmeting is dit een makkelijk stuurbaar bekken. Als crash geeft hij een breed en warm, donker bad van geluid dat verbazend snel uitklinkt. Er is geen vleugje agressiviteit of rafelig randje te bekennen, alleen een mooie egale crash die in bijna alle groove-georiënteerde muziekstijlen past. Op het blad bespeeld krijgen we een karaktervolle ride te horen, die door zijn relatief lage gewicht elke stokaanslag in een warm badje donkere ondertonen dompelt. De bel is spectaculair breed en muzikaal en nergens zwaar en overheersend. Dit is een bekken om mee te nemen naar een one cymbal gig!

Maatje kleiner

De 15” en 16” hihats zijn ook opvallend lichtgewicht. Het zijn de enige bekkens in de Big Beat-reeks die zijn voorzien van een typeaanduiding. Onderlinge gewichtsverschillen tussen de

boven- en onderbekkens zijn echt minimaal en dat is goed terug te horen bij deze combo's.

De 15” hihat mist in eerste instantie volume. Dat is jammer, want alle karakter en zeggingskracht gaan verloren bij een iets hoger volume dan dat van een gemiddelde singer-songwriter-, pop- of semi-akoestische situatie. Gesloten bespeeld geeft deze hihat een ingetogen maar verder niet echt gedefinieerde tik. Halfopen is hij prettig sloshy maar ook opvallend hoog gepitcht. Het lijkt alsof we een lichte 13” onder de stokken hebben in plaats van een 15”. Met de voet bespeeld blijft deze hihat uiterst ingetogen, hoewel niet ontkend kan worden dat hij hierdoor zeer makkelijk te sturen is. Omdraaien van boven- en onderbekken levert iets meer tik op, maar dan wordt de getrapte chick werkelijk onhoorbaar. Deze hihat is daardoor moeilijk voor te stellen in een setting met de rest van de Big Beat bekkens.

Bij de 16” is er gelukkig wat meer leven in de brouwerij. Er is meer definitie, en de toon is meer gearticuleerd. De toonhoogte van het bekken mag dan lager zijn dan die van de 15”, nog steeds klinkt hij alsof hij een maatje kleiner is. Ook op het gebied van volume en presence scoort de 16” beter dan zijn kleinere broertje. Helemaal dicht

voelt en klinkt deze hihat nog steeds alsof hij halfopen is, zo licht zijn de bekkens. Het fluwelen gesis nodigt uit tot een spontaan inzetten van het intro van Steve Miller's Take The Money And Run, en dat is direct ongeveer het plafond qua volume bij deze combi. Een laid-back bluesje of lichte pop, daar zijn deze bekkens prima voor, maar zodra het volume omhoog gaat, verliest de 16” zijn zeggingskracht en is er weinig van het donkere karakter over.

Kortom

De 2002 Black Big Beat bekkens intrigeren. Ze voelen en ogen donkerder dan ze in feite klinken, maar ze zijn duidelijk warmer en meer vintage dan gewone 2002 bekkens. Als de gedachte achter de Big Beat-serie was om een brug tussen de Giant Beat- en de 2002-serie te vormen, dan is Paiste daarin alleszins geslaagd. Het ontbreken van typeaanduidingen als 'crash' en 'ride' maakt het alleen nog maar spannender voor de potentiële koper, en een uitdaging om zo veel mogelijk op het gehoor af te gaan.

De 18” en 19” zijn misschien de minst spannende bekkens van de reeks omdat hun geluid redelijk dichtbij de basis van het 2002-geluid ligt, maar het zijn

mooie, warme crashes met een duidelijke stem. De hihats klinken, ondanks hun grotere maten, alsof ze uit een andere serie komen: flinterdun, muisstil en beperkt inzetbaar.

Het zijn vooral de grote jongens die deze nieuwe Paiste-serie zijn naam eer aandoen. Alle vier de twintigplussers zijn broeierige, donkere crashes met een prettig, warm karakter, die ondanks hun grootte uitstekend stuurbaar blijven. De 21” en 24” tonen zich tijdens de test als meest veelzijdige, multifunctionele bekkens van de reeks, en zijn daarmee onze persoonlijke favorieten geworden, maar het kan zo maar een kwestie van smaak en onderlinge verschillen binnen de serie zijn. ■

Importeursreactie: zie pagina 59

HET OORDEEL

- +** • broeierige, warme klank
- duidelijk hoorbaar 2002-karakter
- prachtige 21” en 24” alleskunnens

- • beide hihats beperkt inzetbaar door zeer licht gewicht
- niet alle bekkens multifunctioneel

DE CONCURRENTIE

- Zildjian Kerope
- Sabian Vault
- Meinl Byzance Vintage